

Γενική Κρίση και η κατάκριση.

του π. Αντωνίου Χρήστου*.

Αγαπητοί Αναγνώστες η τρίτη προπαρασκευαστική Κυριακή του Τριωδίου είναι ως γνωστόν αφιερωμένη στη Γενική Κρίση την οποία όλοι θα περάσουμε σύμφωνα με την σχετική ευαγγελική περικοπή που δια-βάζουμε την Κυριακή Της Αποκρέω (Ματθαίου κε' 31-46) για λόγους που έχουμε εξηγήσει στο παρελθόν. Στο σημερινό άρθρο μας θα επικεντρωθούμε στην Γενική τελική Κρίση, σε συνδυασμό όμως και με ένα μεγάλο, φοβερό και συχνό εκ μέρους μας αμάρτημα της Κατακρίσεως. Ας ξεκινήσουμε.

Βασικό Δόγμα της Χριστιανικής Θεολογίας και Εσχατολογίας (των γεγονότων που θα λάβουν χώρα προς το τέλος), την οποία ομολογούμε και στο Σύμβολο της Πίστεως στο 7^ο άρθρο του. Είναι αυτό που λέμε: «Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.» Δηλαδή πιστεύουμε ότι ο Χριστός θα έρθει και δεύτερη φορά, αυτό που ονομάζουμε Δευτέρα Παρουσία. Όμως υπάρχει μια ποιοτική διαφορά σε σχέση με την «Πρώτη Παρουσία» του Κυρίου, γιατί την πρώτη φορά ήρθε άσημα και απλά «ως γιός του μαραγκού» Ιωσήφ, για να σώσει τον κόσμο, ενώ έχουμε την πίστη και την πεποίθηση ότι θα επανέλθει αλλά αυτή τη φορά ένδοξα (με τους Αγγέλους κτλ) και κυρίως για να κρίνει τον κόσμο.

Από την κρίση αυτή του Κυρίου, δεν θα ξεφύγει κανείς. Θα είναι καθολική, δηλαδή για όλους τους ανθρώπους, τόσο τους ζωντανούς όσο και τους κεκοιμημένους της ώρας και της μέρας που θα γίνει. Άλλωστε οι κεκοιμημένοι ήδη με την κοίμησή τους ήδη έχουν περάσει την λεγόμενη «μερική κρίση» και βρίσκονται σε αναμονή της «Γενικής κρίσης». Άρα με τον θάνατο του ο άνθρωπος, χωρίζει η ψυχή του από το σώμα. Το σώμα θάβεται και αποσυνθέεται «Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει» όπως λέει την ώρα της ταφής ο Ιερέας η δε ψυχή μας προγεύεται τον Παράδεισο και την Κόλαση, που ως ώρα είναι τρόπος μετοχής του προσώπου του Χριστού, παρά τόπος. Η Εκκλησία μας ονομάζει αυτή την κατάσταση «μέση κατάσταση των ψυχών». Με την ήχηση της σάλπιγγας, οι ψυχές θα ενωθούν ξανά με τα σώματα (θα έχουμε το ίδιο σώμα που είχε ο αναστημένος Χριστός). Μετά θα λάβει χώρα η τελική Γενική Κρίση από τον Κύριο και στη συνέχεια οι δίκαιοι θα ευφραίνονται αιωνίως ή δε μη μετανοημένοι θα κολάζονται αιωνίως στον τόπου που είναι φτιαχμένος για τον Διάβολο και τους Αγγέλους αυτού. Επομένως αξίζει να καταλάβουμε ότι μετά την Δευτέρα Παρουσία θα γίνει ο τρόπος μετοχής και τόπος που τώρα απολαμβάνει ο Ληστής που μετανόησε πάνω στο Σταυρό κατά την παράδοση της Εκκλησίας!

Αλήθεια πόσο διαφορετική θα ήταν η ζωή μας και πόσο θα μετρούσαμε και θα σκεφτόμασταν περισσότερο τις πράξεις μας, όταν αναλογιζόμασταν ότι ο Κύριος είναι όντως φιλόανθρωπος, όμως είναι και δίκαιος. Πράγματι ωφελεί πολύ πνευματικά να θυμόμαστε ότι θα δώσουμε απολογία για τα πάντα: λόγια, έργα, λογισμούς, παραλήψεις. Θα κριθούμε όχι τόσο γιατί αμαρτήσαμε (δεν υπάρχει άνθρωπος που θα ζήσει στη γη έστω μια μέρα και δεν θα αμαρτήσει), αλλά γιατί δεν αξιοποιήσουμε τον καιρό της επίγειας ζωή μας να μετανοήσουμε. Θα κριθούμε αν σταθήκαμε ή όχι, στον πόνο και στην ανάγκη του συνανθρώπου μας και κατά πόσο δοξολογούμε ή γκρινιάζουμε γι αυτά που έχουμε ή δεν έχουμε, για όλες τις αφανείς και εμφανείς ευεργεσίες οι οποίες δεχόμαστε κάθε μέρα και στιγμή.

Δυστυχώς όμως αντί να έχουμε φόβο Θεού, που είναι σωτήριος και ευεργετικός, δυστυχώς γινόμαστε εμείς οι ίδιοι ο φόβος και ο τρόμος για τους συνανθρώπους μας. Αυτό συμβαίνει γιατί βγάζουμε στην άκρη στη πράξη τον Δικαιοκρίτη Χριστό και ο κάθε ένας μπαίνει στη θέση του Χριστού και γίνεται Αντί-Χριστός. Ίσως φαίνεται βαρύ, αλλά αυτό ουσιαστικά είναι καθώς η κρίση είναι μόνο Του Κυρίου. Εμείς όμως παραβιάζουμε αυτό που ο Κύριος τόνισε στην επί του Όρους Ομιλία Του : «Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθήτε· ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε, καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε μετρηθήσεται ὑμῖν. τί δὲ βλέπετε τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ σῷ ὀφθαλμῷ δοκὸν οὐ κατανοεῖς; ἢ πῶς ἐρεῖς τῷ ἀδελφῷ σου, ἄφες ἐκβάλλω τὸ κάρφος ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ ἰδοὺ ἡ δοκὸς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου; ὑποκριτὰ, ἔκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου» (Ματθ. 7,1-5) Δηλαδή με πιο απλά λόγια: «Μην κατακρίνεται για να μην κατακριθείτε, γιατί με όποιο τρόπο κρίνεται μ' αυτόν θα κριθείτε και μ' όποιο μέτρο μετράτε μ' αυτό θα μετρηθείτε κι εσείς. Γιατί βλέπεις το αγκάθι μέσα στο μάτι του αδελφού και δε νοιώθεις το δοκάρι που έχεις μέσα στο δικό σου μάτι; Ἡ πως θα πεις στον αδελφό σου: «Άσε με να σου βγάλω το αγκάθι από το μάτι σου», ενώ φαίνεται το δοκάρι μέσα στο δικό σου μάτι; Υποκριτή βγάλε πρώτα το δοκάρι από το μάτι σου και τότε θα δεις καθαρά για να βγάλεις και το αγκάθι από το μάτι του αδελφού σου».

Είναι χαρακτηριστικό ότι οι περισσότεροι έχουμε την τάση, παρά τα χάλια μας, να βλέπουμε τα λάθη όλων των άλλων, να τους χαρακτηρίζουμε μ' αυτά και να προσπαθούμε να τους διορθώσουμε, σύμφωνα με τα δικά μας μέτρα. Όμως μπορούμε να δούμε την πτώση του αδελφού, δεν ξέρουμε όμως και ούτε μπορούμε να δούμε την μετάνοιά του. Γι αυτό ο Χριστός είπε σ' αυτούς, που ήθελαν να λιθοβολήσουν τη μοιχαλίδα, να το κάνουν μόνο εφόσον θεωρούν τους εαυτούς τους αναμάρτητους (Ιωαν. 8, 3-11). Όμως κι Εκείνος παρ' ότι αναμάρτητος δεν την κατέκρινε, αλλά με αγάπη την παρότρυνε να μην αμαρτάνει πια.

Ο Άγιος Νεκτάριος που τόσα υπέφερε από συκοφαντίες, αναφέρει σχετικά με την κατάκριση : Ο Γρηγόριος ο Θεολόγος λέει ότι « τίποτα δεν

είναι τόσο ευχάριστο για τους ανθρώπους, όσο το να κατακρίνουν τις πράξεις των άλλων». Και ο Χρυσόστομος λέει ότι «με την κατάκριση ανατράπηκαν και βυθίστηκαν ψυχές». Ο Απόστολος Παύλος διδάσκει σε όλους ότι αυτός που κατακρίνει δεν μπορεί να απολογηθεί. Διότι για το κρίμα που κατακρίνει τον άλλον, κατακρίνει τον εαυτό του. Γιατί τα ίδια κάνει και αυτός που κρίνει. Και συ άνθρωπε που κρίνεις αυτούς που κάνουν τέτοιες πράξεις και κάνεις αυτά, νομίζεις ότι θα γλυτώσεις την κρίση του Θεού; Ο καθένας κουβαλάει το δικό του φορτίο. Για αυτό και ο Χρυσόστομος παραινεί λέγοντας: «ας μη γινόμαστε λοιπόν πικροί δικαστές των άλλων, για να μη ζητηθούν και από μας ευθύνες. Γιατί έχουμε αμαρτήματα μεγαλύτερα από κάθε συγγνώμη. Επομένως, καλύτερα να ελεούμε εκείνους που έκαναν ασυγχώρητα αμαρτήματα, για να εξασφαλίσουμε κι εμείς οι ίδιοι από πριν για τον εαυτό μας τέτοιο έλεος.

Επομένως, ας προσέξουμε όλοι να μη κατακρίνουμε κανέναν και να κάνουμε διάκριση προσώπου και των πράξεών του. Υπάρχει ο Κριτής που θα μας κρίνει όλους ο Χριστός, δεν χρειάζεται δεύτερος. Αν όμως συστηματικά κατακρίνουμε είναι σίγουρο ότι θα δοκιμαστούμε και εμείς και θα «λουστούμε» όπως λέμε λαϊκά αυτά που κατακρίνουμε και κοροϊδεύουμε. Αν τα κάνουμε όλα σωστά εκτός από το να κατακρίνουμε σε τίποτα δεν μας ωφελούν. Αντίθετα και όλα λάθος να τα κάνουμε αν δεν κατακρίνουμε έχουμε ελπίδα σωτηρίας. Αμήν!

*π. Αντώνιος Χρήστου. Εφημέριος – Προϊστάμενος Ι. Ν. Προφήτου Ηλιού Κόρμπι Βάρης και Υπεύθυνος Νεότητας Ι. Μ. Γλυφάδας Ε. Β. Β. & Β.

<https://axrhstou.blogspot.com/>

email : axrhstou1@gmail.com.

Γίνε αγάπη για να δεις Θεό στη ζωή σου .... !